

Leyla Aydoslu laat zich gelden in De Vereniging

Volumes in de ruimte

Gelijktijdig met de nieuwe collectiepresentatie in het S.M.A.K. is in De Vereniging een solotentoonstelling te zien van Leyla Aydoslu. Deze ruimte werd vorig jaar opgericht door het bestuur van de Vrienden v/h S.M.A.K. dat er geregeld solotentoonstellingen organiseert met werk van opkomende of nog weinig bekende kunstenaars. Deze ruimte, gesitueerd in de 'oksels' van de inkomhal van het S.M.A.K., deed sinds de opening van het museum in 1999 dienst als publieke bibliotheek waarna enkele jaren geleden jammer genoeg beslist werd de verzameling boeken weg te halen en deze te centraliseren in de Kunstenbibliotheek op de Bijlokesite. Dat die lacune nu wordt opgevuld door een tentoonstellingsruimte voor aanstormend talent is een gerechtvaardigde troost.

Melanie DEBOUTTE

De huidige tentoonstelling kan dat alleen bevestigen. De 32-jarige Leyla Aydoslu (*1987) woont en werkt in Gent. Ze liet zich eerder opmerken met sculpturen, installaties en in situ ingrepen tijdens groepstentoonstellingen als 'Coming People' in S.M.A.K. (2014), 'Coup de Ville' in Sint-Niklaas (2016), 'NowBelgiumNow' in Antwerpen (2016) en de Kathmandu Triennale in Nepal (2017). Vorig jaar had ze nog een solotentoonstelling bij mariondecanniëre in Antwerpen die goed werd onthaald. In De Vereniging pakt Aydoslu nu uit met negen recente sculpturen waarvan acht in het begin van dit jaar werden afgewerkt en nooit eerder werden getoond. Eén werkt dateert uit 2018 en was eerder te zien bij mariondecanniëre.

De sculpturen lijken nadrukkelijk met elkaar in contact te staan. En dat niet alleen dankzij hun uitgekende plaatsing in de ruimte, maar allicht ook omdat ze in dezelfde periode in het atelier zijn ontstaan. Toch zijn ze bijzonder gediversifieerd. Zoals de technische lijst op het grondplan aangeeft en de bezoeker kan merken, bestaat elke sculptuur uit een verrassende combinatie van materialen en objecten. Aydoslu hanteert elementaire bouwmaterialen als gips, papier-maché en betonijzer, die doorgaans fungeren als een structureel geraamte. Stelselmatig voegt ze stukken glas, planken of platen toe die vaak sporen lijken te bevatten van voorafgaand gebruik. Titels hebben de sculpturen niet, de tentoonstelling overigens evenmin. De werken worden eenvoudigweg gedateerd en chronologisch genummerd.

Ongebonden experiment

Reeds bij het betreden van de ruimte wordt de bezoeker begroet door een eerste sculptuur die de toegang tot de eigenlijke tentoonstellingsruimte gedeeltelijk belemmert. Deze sculptuur, opgebouwd uit verschillende lagen 'raamwerk', creëert een aparte ruimte voor een fotoprint die visuele referenties bevat aan haar beeldhouwkundige werk. Wat verderop moet je je een weg banen tussen sculpturen die verspreid in de ruimte communiceren met sculpturale stukken die op verschillende hoogtes aan de wanden werden gemonteerd. Het feit dat de kunstenaar een opleiding volgde in de schilderkunst en er toch voor koos op eigen houtje de ruimtelijke mogelijkheden van sculptuur te verkennen, lijkt in haar voordeel te spelen: het plezier van de creatie en het ongebonden experiment zijn zowel in alle werken aanwezig alsook in deze tentoonstelling als geheel.

Toch keren een aantal conventionele elementen terug waaronder de zuil, de sokkel, de vrijstaande wand in een hoek en het raamwerk. Daarmee neemt Aydoslu ontgensprekelijk een positie in binnen de traditie van de moderne en hedendaagse beeldhouwkunst. Met figuren als

Isa Genzken, Didier Vermeiren en Franz West deelt ze niet enkel een grote aandacht voor materialiteit, maar ook het uitvoerig verkennen van het op zichzelf staande volume ten opzichte van de architecturale omgeving. De fysieke elementen van de tentoonstellingsruimte lijken Aydoslu uit te dagen een stap verder te gaan: de muren, de vloer en het plafond worden volwaardig deel van haar ingreep.

Bij De Vereniging installeerde ze op indrukwekkende wijze twee horizontale zuilen die half verscholen zitten en ontdekt moeten worden om de hoek van de centrale muur. In confrontatie met die zuilen staan een blauwe en een groene sculptuur – twee opvallende kleuraccenten in de tentoonstelling – op zelf gefabriceerde sokkels opgesteld. Dat zorgt voor een contrast met de overige sculpturen die rechtstreeks op de vloer werden geplaatst. Het lijken onderdelen die werden gerecupereerd uit plastic speeltuig voor kinderen. De stukken doen denken aan schelpen maar ook aan mallen voor afgietsels. Op de zijkant van een van de sculpturen kleef een etiket met het opschrift '1000 g': onbeduidende informatie maar een treffende en grappige echo van het atelier. Dankzij het speelse getouwtrek tussen controle en toeval lijken de sculpturen soms fragiel en onafgewerkt. Maar zijn ze steeds verrassend gedecideerd en kordaat in schaal en constructie. Het resultaat is dan ook een haarscherpe tentoonstelling die overtuigt en een meer dan waardig addendum is op de collectietentoonstelling in het S.M.A.K. zelf.

Leyla Aydoslu, tot 5 mei in De Vereniging van de Vrienden v/h S.M.A.K., Jan Hoetplein 1, Gent. Open di-vr van 9u30-17u30, za-zo en feest- en vakantiedagen 10-18 u. www.smak.be

COLUMN

© Julia Ballard

Notre-Dame

Als Kleine Kunstcollectie kom ik geregeld in een kunstgalerie, een instelling die stilaan kan omschreven worden als een bedreigde diersoort, een knelpuntenberoep, een olifantenkerkhof. Zeker nu de kunstbeurs Art Brussels weer haar deuren heeft geopend lees je her en der over de ellende van het galeriehouderschap.

Als galeriehouder uitgebreid gaan lunchen en na een cognacje of twee terug naar de galerie gaan en aan de secretaresse (altijd een vrouw) vragen of er iemand op bezoek is geweest: not done anymore. Een werk ophangen aan een witte muur in een witte galerie en dan wachten tot er een koper komt: niet meer van deze tijd. Zelfs deelnemen aan een kunstbeurs volstaat niet meer, want ook kunstbeurzen hebben het moeilijker.

De collectiehoouders hebben geen tijd meer om naar een galerie te gaan, zegt men, zelfs een kunstbeurs bezoeken kan er niet meer af, alles is toch op internet te vinden.

We zitten duidelijk in een overgangsfase. Waar moet het naar toe met de kunst? Tegenwoordig kruipen twee, drie, vier galeriën samen in één grote ruimte, zodat je maar één secretaresse (altijd een vrouw), één kopieermachine, één koffiezetapparaat, één vaatwasmachine enzovoorts nodig hebt, in plaats van twee, drie of vier. Curatoren stichten collectiefjes met onbegrijpelijke namen, waarmee ze moeilijke, onbegrijpelijke tentoonstellinkjes opzetten in duistere panden, als het maar geen 'galerie' genoemd wordt. Zelfs kunstenaars zijn de galeriën beu en zetten een artist driven pop-up op in één of ander atelier, waarvoor je dan uitgenodigd wordt via Facebook, Instagram, Whatsapp of wat dan ook. Geen voorgedrukte uitnodigingen meer, via mijn iPhone word ik dagelijks op tientallen evenementen uitgenodigd. De top van mijn wijsvinger is een levende delete-knop geworden.

Als Kleine Kunstcollectie stel ik dus opnieuw de vraag: waar moet het naar toe met de kunst? Wel, maak er een onmisbare, epiblerende beleving van. Huur een kerk en presenter er een multimediale voorstelling van een performance group. Gebruik een chatroulette voor de onderlinge communicatie – weet je niet wat een chatroulette is? Dan ben je een digitale analfabeet. Creëer een centrifugerende choreografie op een elektronische versie van Karlheinz Stockhausens 'Kontra-Punkte'. Presenteer hapjes van bij The Jane. Schenk de beste malt whiskies in. Draag een Tag Heuer. En hang of plaats her en der in de kerk de kunstwerken, die je online en live laat recenseren door een goede recensente (altijd een vrouw). Adverteer over dit event niet in H ART, maar in Sabato, de fantastische up to date-weekendbijlage bij De Tijd, waarin ook Tag Heuer adverteert. U weet niet wat een Tag Heuer is? Dan weet u niet hoe laat het is.

Voilà, kerken genoeg, ik hoor net dat de Notre-Dame leeg staat.

We beginnen met de uitvoering van dit plan met een goed glas Connemara, Peated Single Malt Irish Whiskey. En ook effe Jan Fabre bellen. Voor die choreografie.

Jordi GEIRLANT

Leyla Aydoslu, 2019 XV, 2019 XI, 2019 XVIII, foto Dirk Pauwels